

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
за религия, просвѣта и общественъ животъ

Този брой струва 1 лв.

Обявления се приематъ
по споразумение

Излиза 2 пъти
на месецъ

Годишенъ абонаментъ
20 лева

Редакцията поздравява читателитъ на в-ка съ
свѣтлия празникъ на Възкресението Христово!

Този брой съдържа:

Христосъ възкресе! —
† Варненский и Преславский Си-
меонъ; Възкресение Христово —
свещ. Ст. п. Юрдановъ;

Огласителното слово отъ св.
Иоанъ Златоуста за Светата
и велика недѣля на пасхата;

Великденъ — прот. П. Иконо-
мовъ; ПОВЕЧЕ ЛЮБОВИ!...

Религиозна война;

— На единъ несъстояте-
ленъ „предизвиканъ отъ
говоръ“ и др.

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ!

Съ тия радостни думи поздра-
вяваме всички духовни наши чед-
а, живущи въ градове и села на повъ-
рената намъ епархия. Господъ и
Спасителъ нашъ Исусъ Христосъ
миналъ презъ огъня на мъките, на
страданията, на кръстното раз-
пятие и на тридневното погребе-
ние. Но побърдилъ тѣлеснитъ бо-
лезни и смъртъта и възкръсналъ
отъ гроба. Скръбни и умили били
свѣтитъ Му ученици презъ днитъ
на страданията на своя Божест-
венъ Учителъ. Но радостната вестъ
за възкресението Му отвали отъ
сърдцата имъ тежкия камък на
скръбта и тѣ, окрили отъ въра
и любовъ къмъ своя Господъ, тичатъ
къмъ гроба Му, за да видятъ това,
което самъ Той бѣ предрекълъ,
когато имъ разказвалъ за Своитъ
страдания и възкресение. Отяго-
тени и ние отъ болкитъ и мъки-
тъ на живота, кой отъ болестъ,
кой отъ несполуки, кой отъ сиром-
ашия, кой отъ душевни безпокой-
ствия, а всички отъ тежкитъ дни,
които преживяваме като народъ и

държава, забравяме въ днешния день
злото, което притиска нашитъ
души и сърдца, радостни съ въра и
любовъ къмъ нашия Спасителъ и
Богъ си спомняме свѣтлото Му
възкресение и тържествуваме съ
запалени свѣци въ ръце, не само
за да засвидетелствуваме нашата
радост, която царува днесъ въ на-
шитъ сърдца, но и за да изкажемъ
нашето желание да се избавимъ
отъ мрака на злитъ дѣла и озаря-
вани отъ свѣтлината Христова да
облѣчемъ не тѣлата си само съ
свѣтли одежди, но и душитъ си
съ свѣти мисли и пожелания. Да
бже благословено това наше же-
лание, никога да не изчезва то
отъ нашия умъ и сърдце и като
запалена свѣщъ да ни свети въ
тъмнината на свѣта, за да се
предпазваме отъ злото и не се
отклоняваме отъ истината, прав-
дата и мира на Господа нашего
Исуса Христа Неговата благодатъ
и милостъ да бждатъ съ всички
Васъ. Христосъ възкресе!

† Варненский и Преславский Симеонъ

Възкресение Христово!

Тоя радостенъ поздравъ е
въ употреба между религиоз-
нитъ хора, повърнали въ Хри-
ста, по цѣлата земя, вече въ
продължение на 19 вѣка. Той
се произнася отъ представи-
тели на всички човѣшки раси
и на всички човѣшки класи.
Той се изговаря на всички из-
вестни езици. Той свидетелст-
вува за върата на милиони
човѣшки сщщества въ безсмър-
тието.

Върата на Христовото въз-
кресение и въ човѣшкото без-
смъртие дава такава сила на
религиознитъ хора, че когато
спускатъ въ земята останки
тъ на едного отъ близкитъ
си, тѣ произнасятъ надъ гро-
ба му победни слова. Това не
значи, че тѣ пренебрегватъ
смъртъта въ поривъ на енту-
зиазмъ и че съ безразличенъ
погледъ виждатъ въ нея естес-
твенъ, неизбеженъ редъ на нѣ-
щата. Напротивъ, тѣ съзна-
ватъ въ нея цѣлата тържес-
твеностъ, заявяватъ за стра-
шното впечатление, що прави
тя. Тѣ виждатъ въ нея извъ-
ржение на волята Божия, „но
тъ върватъ, че смъртъта е
била победена и че последната
ума надъ нея ще бже живо-
тъ“.

Между върващитъ христия-
ни е имало и има учени фи-
лософи, мислители, поети, но
християнството на върващитъ
е превъзхожда обикновеното ум-
ствено равнище на човѣчест-
вото. Тѣ виждатъ всич-
ки философски системи, но

не се опиратъ нито на една
отъ тѣхъ. Тѣ знаятъ, че чо-
вѣшката душа е създадена за
върата, и тя отговаря на
тая въра съ тайно съгласие.
Тѣ не се лъжатъ. Тя ѝ отго-
варя наистина всѣки день и
всѣки часъ. Ежеминутно мно-
зина християни умиратъ по-
държани, подкрепяни, утѣше-
ни отъ тази въра, че се въз-
връщатъ къмъ Бога, и встъп-
ватъ въ предверието на смъртъ-
та, като наследници на вѣч-
ния животъ.

Това сѣвсемъ не е мечта и
не е блестяща картина. Това
е история, фактъ.

Но отъ къде се е появилъ
тоя единственъ, безпримѣренъ
въ историята фактъ, че маса
върващи изповѣдватъ по та-
къвъ начинъ върата си въ вѣч-
ния животъ? Тази въра има
своео начало въ историята;
тя възлиза до Исуса Христа,
тя идва отъ Него. Започвай-
ки отъ Него, тя е завладѣла
сърдцата съ такава чудатвор-
на сила, че сж отивали на
мъжки като на празникъ, не
за да се избавятъ отъ живо-
та, както самоубиващия се
индеецъ будистъ; не за да
вкусятъ отъ наслажденията
на чувствения рай, както по-
следователитъ на Мохамеда,
но за да встъпятъ въ живота
на правдата, светостта, лю-
бовта.

Несъмненъ фактъ, който
никой не може да отрича, е
че заедно съ Христа върата
въ вѣчния животъ е проник-

нала въ човѣчеството. Но отъ
наметъ възкресението на Иису-
са Христа и вижте би ли
сщществувалъ тоя фактъ. Ли-
чността на Исуса Христа е
нераздѣлима отъ Неговото
учение. Неговиятъ животъ,
неговото слово проповѣдватъ
възкресението, като тѣхно
естествено увѣччание. Всичко
въ Него предполага победата
надъ смъртъта. Ако тая по-
беда не би била одържана, Не-
говиятъ авторитетъ би билъ
поколебанъ, словото Му би из-
губило нѣщо въ своята ясна
средѣленостъ, Неговото иде-
ялно величие би побледнѣло.
Фактитъ потвърждаватъ то-
ва ежедневно.

Върата въ бждия животъ
би била поколебана завинаги
отъ деня, въ който факта на
възкресението на Исуса Хри-
ста би изчезналъ отъ истори-
ята.

Върата въ бждия животъ
е солидарна съ Евангелието.
Евангелието не би било про-
повѣдвано безъ възкресението
на Христа. Творческото сло-
во, което се чува въ деня на
Петдесетница, което основа
църквата, е: „Христосъ въз-
кръсна отъ мъртвитъ, и всич-
ки ние сме свидетели за то-
ва!“ Каква въра е преобрази-
ла апостолитъ, имъ придала
сила, героизмъ и доверие, ко-
ето пренебрегвало опасности-
тъ? Какъвъ фактъ тѣ хвърли-
ха смѣло въ очитъ на евреи-
тъ, които не се осмелиха да
имъ възразятъ? Каква е чубес-
ната новостъ, която произ-

пълня всичкитъ поглания на
св. ап. Павла и безъ която са-
мата въра е суетна? Това е
възкресението на Исуса Хри-
ста.

Нга се чудятъ на това
ония, които виждатъ въ въз-
кресението само чудо, предназ-
начено да бже причислено въ
свѣта на чудесата къмъ вси-
ки други изобретения на човѣш-
кото въображение. За насъ
възкресението е вѣнецъ на про-
повѣдта на Исуса Христа,
очевидно установяване на жи-
вота и безсмъртието.

Безъ възкресение не би има-
ло ни апостоли, ни Църква
ни християнство, ни тоя
новъ свѣтъ, създаденъ отъ хри-
стиянството.

Ако не би било възкресени-
ето, ако Църквата не би праз-
нувала повече своя день на
Пасхата, ако Исусъ Христосъ
бѣ се превърналъ на прѣстѣ,
то би възтържествувало уче-
нието за унищожението.

Вие, които не искате побѣ-
дата на унищожението, вие ко-
ито разбирате, че се касае за
вашитъ надежди, за вашитъ
увеждания, за починалитъ,
оплаквани отъ васъ, и за ва-
шитъ свѣти чувства. — събе-
рете се заедно съ насъ около
Царя на живота и всички
вкупомъ да повторимъ предъ
Неговия празенъ гробъ, вели-
ката вестъ, съ която св. ап.
Павелъ е пробудилъ цѣлия
свѣтъ:

„Христосъ възкръсна отъ
мъртвитъ!“

Свещ. Ст. п. Юрдановъ

Огласителното слово отъ св. Иоанъ Златоуста за Све- тата и велика недѣля на Пасхата

Който е благочестивъ и бо-
голюбивъ, нека се наслади отъ
днешното хубаво и свѣтло тър-
жество. Който е благоразуменъ
рабъ нека влезе радостенъ въ
радостта на своя Господъ. Кой-
то се е потрудилъ да пости,
нека приеме сега наградата.
Който е работилъ отъ първия
часъ, нека приеме днесъ как-
вото му се стои по справедли-
востъ. Който е дошелъ следъ
третия часъ, съ благодарностъ
нека празнува. Който е стиг-
налъ следъ шестия часъ, ни-
какъ да не се съмнява, защо-
то нищо не губи. Който се е
забавилъ до деветия часъ, не-
ка пристъпи, безъ да се коле-
бае, безъ да се бои отъ нѣщо.
Който току що на единадесе-

тия часъ е пристигналъ, да не
се уплаши, че е закъснѣлъ.
Защото Домовладиката-Хри-
стосъ — като великоду-
шенъ и щедъръ, приема и по-
следния както първия. Успоко-
ява и оногова, който е дошелъ
на единадесетия часъ така, ка-
кто и тогова, който е работилъ
отъ първия часъ и последния
милва, и на първия угождава,
и на оногова дава и на тогова
дарува. И дѣлата приема, и
доброто намѣрение одобрява,
и извършеното почита, и раз-
положението похвалява. И тѣй
всички влезте въ радостта на
своя Господъ. И първитъ и вто-
ритъ приемете отплатата. Бо-
гати и сиромаси едни съ други
ликувайте. Въздържници и

ленивци почетете днешния празник. Постили и непостили развеселете се днес. Трапезата е пребогата, насладете се всички. Угоеното теле е много, никой да не излезе гладен. Всички се насладете от пиршеството на вѣрата. Всички се ползвайте от богатството на благостта. Никой да не се оплаква от сиромашия. Защото общо царство се яви. Никой да не плаче за прегрешенията си. Защото от Христа вия гробъ за всички блѣсна прошка. Никой да не се бои от смъртъ. Защото ни освободи смъртта на Спасителя Христа. Угаси я она, когото тя бѣше обхванала. Оплени ада Христосъ, който слезе въ него. Адътъ се огорчи като кусна от плътта Христова. Това предсказа пророкъ Исаия като извика Адътъ се огорчи,

казалъ, като те срещна долу. Огорчи се защото опустя. Огорчи се, защото е поруганъ. Огорчи се, защото е умъртвенъ. Огорчи се, защото е свързанъ. Той прие тѣло, а срѣцна Богъ. Прие земля, а се намѣри предъ небе. Прие това, което виждаше, а попадна въ онова, което не виждаше. Где ти е смърте жилото? Где ти е аде, победата? Възкрѣсна Христосъ, и ти си поразенъ. Възкрѣсна Христосъ, и демонитъ паднаха. Възкрѣсна Христосъ, и ангелитъ се радватъ. Възкрѣсна Христосъ, и животъ зацари. Възкрѣсна Христосъ, и никой мъртвецъ не остана въ гробъ. Защото като възкрѣсна Христосъ отъ гроба, стана начатъкъ на починалитъ. Нему да бѣде слава и дѣржава во вѣки вѣковъ Аминъ.

Прот. П. Икономовъ.

Великденъ

Великденъ, празникъ на възкресението, на обновлението и възраждането! Винаги пълненъ съ радост и пролѣтни надежди!

Тазгодишниятъ Великденъ сварва човѣчеството настрѣхнало, готово да се хвърли пакъ въ огъня. Вълнения, тревоги на всѣкжде — предвестници може да се каже повече на злото, отколкото на добро. Изминаха се 15 години отъ свѣтовния пожаръ и все още свѣтътъ не се е успокоилъ. Въ отчаяната, задушна и тежка атмосфера, създадена отъ една незапомнена икономическа криза, лъжепророцитъ се умножиха и лесно можаха да намѣрятъ и своитъ жертви. Голѣмитъ народи, които дадоха голѣми кръвни жертви да се освободятъ отъ игото, което потискаше плещитъ имъ, приеха и като че ли безропотно носатъ това иго. Гладътъ и завистта най-лошитъ съветници, завършватъ своето разрушително и деморализиращо дѣло. Безъ срамъ — одушването на най-свѣтлата свобода — свободата на мисълта е обявена за най-голѣма победа и благоестие на човѣчеството. Гдето се задушава свободата на мисълта, фатално се явява нетърпимостта. Последствията сж: връщане къмъ сръдновѣковнитъ времена.

При тия условия, хората фатално би трѣбвало все повече и повече да се изолиратъ помежду си. Правейки го иначе имитиратъ примѣра на държавитъ, чиято политика, ако не се промѣни, до като е време, ще докара всички на война на всички противъ всичко.

Демократичнитъ принципи сж изопачени и отчуждени особено отъ

тия, които не си служатъ, а злоупотрѣбаватъ съ тѣхъ. Дори и св. Евангелие, пропито съ демократичния духъ на нагорната проповѣдь, е противопоставяно на демокрацията. Това са е случило и съ тѣлкованията, дадени на трагедията отъ последнитъ дни на Спасителя съ целъ да се изобличи и копроментира демокрацията. Днесъ народътъ Го посрѣща тържествено, давайки волень изгъз на вѣрата. чувствата и любовта си къмъ Оня, Който изцѣри болни, възкреси мъртви и пр., вика осанна съ палмови клони въ ржце, постилайки дрехитъ си по пътя Му, за да го вини следъ нѣколко деня и да реве — махни Го, разпни Го!

На какво се дължи тази чудна и коренно различаваща се промѣна? Тази чудна и внезапна промѣна въ трагичния свършекъ на Спасителя подчертава колко сж промѣнчиви, нетрайни и неустановени разбиранията на широкитъ народни маси.

Да градишъ върху мнението и настроението на (тѣлпата) мнозинството, казватъ нѣкои, значи да построишъ върху пѣськъ. Съ други думи, единъ демократиченъ режимъ изгражда бѣдшето на своя народъ върху пѣськъ. Ние знаемъ отъ историята, обаче, че не демокрацията а демагогията руши. Тя е нейниятъ най-голѣмъ врагъ. Тя разложи и политическитъ партии у насъ, постави дѣржаватъ съ нейнитъ сръдства въ услуга на партиитъ и парализира всѣка инициатива на тогавашнитъ водечи. Въ случая, за който говоримъ, спонтаннитъ чувства и безпристрастната народна преценка бѣха прави. Убеденъ въ Неговата

чистота, святостъ и любовъ — народътъ Му отдаде царски почести. Подъ влиянието на пропагандата, натиска и давлението, обаче на ожководящитъ тогавашни фактори — книжницитъ и фарисейт — тия спонтанни, непринудени чувства се превърнаха въ антипатия и враждебност. Какво свидетелствува всичко това? Неоснователността на демокрацията или престѣпността на демагогията и нейнитъ похвати?

Въ случая, ако искаме да констатираме исторически, а не символично това, което се случило въ Йерусалимъ предъ предшествуващитъ чжченичеството на Христа Спасителя дни, ние намираме напълно оправдани демократичнитъ схващания на широкитъ народни маси.

Иначе и християнската религия по своя произходъ и методи е деократична. Когато Исусъ Христосъ излиза на обществена проповѣдь, отправя Своя зовъ къмъ народа, къмъ мнозинството, къмъ беднитъ и онеправданитъ. Сжщевременно възстава съ всички сили противъ потиснитъ, противъ господстващата и управляваща класа. На мнозинството е донесълъ и възвестилъ благата вѣсть. Ублажавалъ беднитъ, обичалъ потиснатитъ. Търговцитъ и лихваритъ изгонилъ съ бичъ отъ храма, а лъжеводачитъ жестоко избличавалъ. За това Спасителътъ бѣше обикнатъ отъ народа, но намразенъ отъ господстващото мал-

цинство. Народътъ му викаше осанна, а вторитъ „разпни го!“ и не само викаха, а го и разпнаха.

Всичко говори въ полза на демокрацията и нейнитъ политически и социални схващания, а не противъ нея.

Отъ всичко станало обаче може ясно да се види, че враговетъ на демокрацията могатъ да я преиначатъ, изопачатъ и да я измжчатъ и разпнатъ, но не и да я унищожатъ, зешото тя рано или късно ще възкрѣсне като победителка. Тя почита и въздига всѣки свой членъ, — достатъчно е той да има всички положителни качества. Тя е въ основата на християнската религия и на истинския моралъ.

Въ тия тежки и болезнени времена, въ които живѣе съвременната генерация, стариятъ поздравъ ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЕ и ВОИСТИНА ВОСКРЕСЕ изразява непобедимата и непоколебима надежда и убеждение, че свѣтътъ изнамѣрвайки пжтътъ на любовта къмъ ближния, на снизхождението къмъ грѣшния, ще победи всички съвременни прѣдразждѣци и прѣпятствия, за да върви все напредъ и да крепне отъ сила въ силъ, борейки се съ честъ и достоинство за своята вѣра, отечество и свобода, крачейки все по-смѣло къмъ изпълнение на своята виша мисия въ тия тежки моменти, когато цѣлъ народъ е насочилъ погледа си въ тѣхъ.

Повече любовъ!...

На земята е възможенъ и дори задлжителенъ другъ животъ, не какъвто е сега и подъ тяжеститъ на който хората пѣшкатъ. Насилието, неправдитъ, себелюбието, изобщо низкитъ и груби инстинкти, които тържествуватъ сега, не сж сили, които да не могатъ да се надвиятъ и отстранятъ. Наредъ съ тѣхъ въ човѣка има, макаръ не често проявявани, и други, по-добри възвншени, свѣтли чувства — братство, самоотвержена любовъ, стремѣжъ къмъ истината и изобщо къмъ нравствено съвършенство. Ако тия чувства не се заглушаватъ систематически, ако имъ се даде просторъ, ако се развиятъ и засилятъ въ душата, тѣ ще огрѣятъ живота съ ослепителенъ и омаенъ блѣсъкъ. Животътъ ще се промѣни до неузнаваемостъ. Властта на злото ще отстъпи мѣстото си на обаятелната любовъ. И това царство Божие въ хората и тѣхния животъ може да дойде всѣки часъ. Но за тоя новъ животъ хората трѣбва да се обновятъ духовно. Необходимо е да направятъ коренна преценка на всички свои възгледи и схващания за живота. Да разбератъ своето несъвършенство и дори животинската природа на всичкитъ си предишни стремѣжи и желания, да се рдѣхноватъ отъ духа на безкрайно широката евангелска любовъ, отъ миротворната кротостъ на Христа и отъ безразсѣдното влѣчение и устрѣмъ

къмъ правдата. Бѣдащиятъ свѣтълъ животъ, който ни рисува Исусъ Христосъ, иска отъ всички, като неизмѣнно условие, да отразятъ въ себе си дадения въ Евангелието образъ на човѣка, да се научатъ да се отнасятъ къмъ живота и да се отзоваватъ на всички негови прояви и нужди тѣй, както би се отнесълъ и както би се отзовалъ самъ Исусъ Христосъ. Това е най-сжщественото въ евангелието за издигането и усъвършенствуването на живота.

Животътъ на човѣка не може да се промѣни, ако не се промѣни самъ човѣкъ, ако не се промѣни неговата грѣховна природа. Никакво насилствено действие **отвѣкъ**, никакво слѣпо подчинение на силата не е въ състояние да направи пълна и главно решителна промѣна въ живота.

Животътъ бива такъвъ, какъвто го направятъ хората. Отличителниятъ неговъ тонъ и характеръ зависи отъ качествата на духовната природа на човѣка. Душата на човѣка винаги се отпечатва на живота. Ако човѣчеството иска да се промѣни животътъ, да стане по-добъръ, да разреши социалния въпросъ, да се увеличи въ свѣта доброто и правдата, — то трѣбва да се издигне духомъ, да се възроди духовно, да гледа по-свѣтло на свѣта съ просвѣтената си душа и по-енергично да служи на истината и

Крадецътъ

Великденски разказъ отъ А. И. Писанецки

Никога нѣма да забравя нея нощъ. Минали сж отъ тогава къмъ цѣли десетъ години, а впечатления ми отъ нея не само не сж изчезнали отъ моята паметъ, но съ още по-голѣма сила и яснота се пробуждатъ всѣки пжтъ, когато почнатъ да се разнасятъ първитъ камбани на църковния благовѣстъ презъ нощта на великия празникъ на любовта и единението. Едновременно съ тая тържествена благовѣстъ, отъ която сърдцата на всички християни тѣй радостно почва да тупти, у менъ избликва дълбоко чувство, което благоговѣйно пълни душата ми.

Това бѣше въ радостния периодъ на моя животъ, на втората год. отъ женитбата ми. Тогавя ний съ мъжътъ си живѣхеме въ Х. голѣмъ южно руски градъ, на далечна отъ центара улица, която нарочно бѣхме избрали, като тиха и безъ обикно-

вениятъ градски навалици и блѣсканици. Кжща дѣржахме голѣма, не споредъ семейството си и живѣхеме на широко безъ да си отказваме нѣщо. Любящия ме човѣкъ ме обкржи не само съ задоволство но и съ раскошъ. Нарѣдко ни идваха роднини, посещавайки ни обикновено по празникитъ, като живущи на десетки километра далечъ отъ тѣхъ и тогава нашия въ обикновено време тихъ и спокоенъ животъ приемаше другъ видъ. Просторнитъ стаи се оглашаваха, проецаваха непрекъснато отъ звукътъ на пияното, отъ пѣсни и веселби. Така и тази година седмица преди Великденъ, всички наши се събраха и се почна обикновената въ такива случаи безредица въ кжщи. Всѣки по своему се стараше въ тия неправични въ друго време, но за всички еднакво приятни, грижи да вземе участие съ каквото и какъто може. И у всички настроението бѣ съответно, тържествено весело; при това и времето бѣ прекрасно. Пролѣтта настѣпи рано. Надъ очи-

стената отъ снѣжния покривъ земна повърхностъ свѣтло заблестя слънцето и зелена тревица я покри, а птичкитъ съ своето чуруликане приветстваха пробуждането на природата.

Настѣпи Великата сжбота. Ясно приветливо отъ сутринята времето за голѣмо неудоволствие на всички по пладне се развали. Духна вѣтъръ, заоблачи се. слънцето се скри и почна да роси. Предварително обаче нашитъ бѣха решили, какво то и да бѣде времето, да отидатъ на утрената служба въ най-близката църква и да се отклонятъ отъ това решение нѣмаше никаква възможностъ. Заедно съ господата почнаха да се готвятъ да отиватъ съ тѣхъ и слугитъ. На мръкване взеха да идватъ при менъ ту единъ ту други отъ тѣхъ да искатъ разрешението да ги пусна на църква на „Деянията“ и на утрената. Даже моята стара 80 годишна бавака П и тя едва влачейки крака, дойде да иска позволение да се удостои да отиде на утренната служба на

Великия Христовъ празникъ. Но на нея азъ отказахъ: „Вий не бива й казахъ, да излизате, времето е лошо и не ще можете да допѣлзете до цѣрквата. Помолете се въ кжщи“. За бедната стара жена тоя мой отказъ да я пусна бѣше цѣлъ ударъ. Съ видъ на дълбоко обидѣна, навела тжжно глава, тя се отпави безъ да каже нѣщо за своята стая и тамъ безъ да дочака нощния благовѣстъ отъ слабостъ е скоро заспа.

На менъ като на хазайка се наложи да остана дома. Това ми бѣше толкова повече неприятно като ю туй време азъ не помня да не съмъ ходила и да съмъ нѣкава пропуснала да отида на утрената Великденска сжжба. Но нѣмаше какво да се прави. Азъ трѣбваше, не обходимо бѣше да остана въ кжщи тѣй като никой други освенъ старата ми бавака, която по немощъ, не излизаше отъ стаята си, лежаща далеко отъ нашето жилище, не оставаше па и нужно бѣше да се доприготи едно-друго за Великденъ

любовта. Обикновено се мисли, че духовното прераждане е потребно само за личното спасение. Да се спаси човекът, трябва лично да се възроди. Но не е само това. Възроденият, наново роденият човек не живее само за себе си, а за Бога, Който на земята е върховен дух на любов и правда въ живит отношения на хората и народите. Не е възроден онзи, който не живее за другите, за обществото и на рода.

Трябва да се помни, че въ живота не се губи нито едно добро дѣло, нито една дума, нито една мисъл, нито едно движение на сърцето. Всичко оставя отпечатък всичко, тъй или иначе, за добро или зло, влияе върху общия характер на нашата срѣда. За това трябва да спазваме повеленията на нравствения закон и въ малкото тъй, както и въ голѣмото. Винаги навсякъде и преди всичко трябва да търсимъ царството Божие и неговата правда.

За разрешението на социалния въпрос ние сочимъ християнството съ неговата възродителна благодатна сила, съ неговите етични принципи, съ мирогледа му, съ безкрайната му и съвършена любов, която не търпи мизерия, гладъ, болести, страдания, сълзи, неправди, робство, тирания, насилие, разврат и всички изобщо социални злини, а ги предварва и изкоренява причините имъ, лѣкува раните имъ.

Мнозина често обвиняватъ християнството, че „обещало много, а не дало това що се очаквало отъ него“.

Но тѣ грѣшатъ, като чакатъ отъ християнството — идеята — да имъ даде наготово това, що то имъ сочи като идеалъ, който хората сами трябва да осъществяватъ. Християнството е духъ на свободата. Най-напредъ сж потребни хора на сво-

бодния духъ, които да дадатъ, не да взематъ, а да дадатъ на свѣта новъ, свѣтъ, щастливъ човѣшки животъ, за който евангелието донесе благата вѣст.

„Любовъ, колкото се може повече любовъ“, — проповѣдва евангелието, любовъ къмъ ближния и къмъ правдата въ живота. Положени сж основите на царството божие на земята, но то е скрито още за мнозинството отъ голѣми наслоения на лѣжата, насилието и егоизма. Слѣнето на безкористната и самоотвержена любовъ ще трябва да разпрѣсне предъ насъ тоя мракъ. Трябва животътъ на сния които се смѣтатъ християни, да стане увлекателна повестъ за очарователния идеалъ на евангелската правда, възторженъ химнъ на царството божие, — и тогава той ще увлѣче следъ себе неподвижните сърдца.

Може и християнството да покаже на хората такива красоти, на които всички ще се чудятъ, особено то може да каже много нѣщо по социалните и политически въпроси. То трябва да бжде въ основата на тия въпроси, за да бждатъ правилно разрешени. **Винаги трябва да се има на умъ това, което се казва Христово милосърдие.**

По вече отъ необходимо е днесъ да се работи въ духа на евангелието. Трябва да стане ясно за всѣки, че разрешението на всички социални въпроси, че всички добрини на тоя свѣтъ, които се търсятъ чрезъ разни начини и по разни пътища, ще се постигнатъ само по пътя на евангелието. По онзи пътъ, който води къмъ царството божие, къмъ трайно вѣчно царство на щастие, основано на вѣчната правда божия и на вѣчната любовъ между хората въ всички възможни тѣхни отношения.

Свещ. Ст. п. Юрдановъ.

Религиозна война

Въ веригата отрицателни последици, които образуваха кортежа на свѣтовното страдание отъ следвоенната епоха, принудени сме съ прискърбие да свидетелствуваме и за черната халка на религиозната война.

Ако хвърлимъ единъ бѣгълъ погледъ върху свѣтовната действителност, ние безъ смущение, макаръ и съ прискърбие констатираме, какво въ Славянска и Православна Русия, Турция, Испания, Мексико, Германия, па може би и другаде, следъ прекратяването на военните действия по бойните полета, започна друга, не естествена, отрицателна, съ нищо не оправдана война — противъ вѣрата. живия Богъ и богоустановените духовни институти. И жалкото въ случая е, че между факторите, противници на религията, има и такива, които съ нищо не сж отговорни предъ сжда на историята.

Оградното пъкъ въ случая е, че

това става въ единъ моментъ, когато мисионерските статистики изнасятъ съ задоволство, за обща радостъ, положителни данни, отъ които се вижда, че въ разстояние само на единъ периодъ отъ 10 години (1925 — 1935 год.) били християнизирани 6,000,000 езичници въ разнитъ континенти. За сжщия този периодъ, за срамъ на Европа (старата грѣшница), сжщитъ тия статистики отбелязватъ, отъ една страна раздробление, разединение на християнските сили, отъ друга — отявлена борба противъ всемирния институтъ на любовта и човѣщината — Христовата църква.

Следствието пъкъ отъ оформяването на всички отрицателни течения, въ случая и на противохристиянското, е неминуема гибель на този старъ континентъ (Европа), която той самъ си изготвя. А това става тогава, когато другаде, другитъ, съ помощта на християнското учение и идеали, откриватъ нови, свѣтли

страници въ историята си, лѣхащи блага надежди и осъществими идеали.

Нека за моментъ се спремъ на борбите съ религиозенъ и политически характеръ, които се развиватъ по настоящемъ въ една отъ най голѣмитъ европейски държави — Германия.

Ако ние адмирахме, навремето си, и се изказахме ласкаво чрезъ колонитъ на „Християнска защита“ за куража и смѣлостта на г-нъ Хитлера, въ борбата му съ създаденото отъ комунистите анархоположение въ тая страна, което той съ бързи и дрѣстични мѣрки ликвидира, сега не можемъ, сжщо тъй да отнимемъ новосъздаденото положение, безъ да се запитаемъ: на какво се дължи тая враждебностъ и непримиримостъ на отговорни и неотговорни фактори, противъ християнската църква, била тя православна, католическа или претестанска? Нима християнството представлява нѣкаква пречка или пъкъ противоречи на задачите и целите на националсоциализма? Или пъкъ християнството не може да послужи на националсоциалистическата кауза?

Тази презумицае затова и сериозна, защото не хармонира съ творческото възстановяване на социалните, икономически и политически принципи, легнали въ основата на началото, съ което сж се нагърбили сегашните водачи на великия германски народъ.

Нима християнството съ своя моралъ и универсаленъ идеализъмъ не би могло до висша степенъ да помогне на възраждаща се Германия, нѣщо за което работи Райха? Нима то не може да бжде стѣлба за опора въ отпочнатата борба за националенъ възходъ на германския народъ? Има ли прочее, причина, която да кара отговорни и неотговорни фактори да се опълчатъ противъ сжщото?

Въ този унесъ на борба за национално възраждане и националенъ възходъ, ето що става: Розенбергъ бива опълномощенъ отъ правителството да коригира Библията и измѣни новия заветъ, като сжщевременно състави нѣкакъвъ, подходящъ за целта, култъ.

Резултатътъ отъ това е: Вѣтхиятъ заветъ е съвсемъ отхвърленъ, като се смѣта за „семитски“. Отъ новиятъ заветъ се запазва само евангелието на Йоана, като тасова съ „арийска“ тенденция. Поклоненията на св. ат. Павелъ сж категорично отхвърлени, като дѣло на юдеинъ, „анархистъ“. Християнското учение се счита фалшивицирано поради това, че съ времето въ него сж вмѣкнати еврейски, азиатски, сирийски и др. мотиви. Кръста съ разпятието не може да служи вече като символъ, а трябва да се замѣни съ икони които да напомнятъ за единъ величественъ и победителъ богъ. Култа на светиитъ и мченицитъ ще трябва да отстъпи мѣстото си на умрѣтитъ презъ го-

лѣмата война германци за националната вѣра и пр. пр.

Обширна дейностъ въ това направление развива тѣ нареченото „движение за германската вѣра“. То претендира да „спаси“ Германия отъ християнската вѣра, израсла дълбоко въ душата на германския народъ.

Чрезъ една пропаганда, вършена отъ кжца въ кжца, това „движение“ разпространява новитъ реформаторски схващания, по важните отъ които предаваме.

Тѣ сж: Ние германските езичници (!!) се боримъ за една германска вѣра, родена отъ германската кръвъ и земя — светата наша Германия, отечеството на нашигъ бащи и наследници. Вѣрваме въ единъ германски богъ и вършимъ истинско германско благочестие. Пропо-вѣждаме едно религиозно единство едни празници, единъ германски култъ и пр. пр. Ние се боримъ противъ доктрините „юдео-християнски“, дошли отъ изтока, които сж ни били чужди; които не сж били създадени отъ насъ, а отъ единъ злосторенъ народъ — еврейтѣ. Боримъ се противъ догмитѣ, които не сж дошли отъ бога, а сж създадени отъ хора егоисти, които иматъ материалистични схващания за свѣта и противъ единъ разрушителенъ конфедонализъмъ на народното единство, проповѣдванъ отъ „клирици кавгаджии“.

„Нашата вѣра е: Богъ, Германия и нейния учител. Нашата религия е националсоциализма. Нашата църква — германското отечество. Нашиятъ символъ — стариятъ езически пречупенъ кръстъ. Нашата библия — германската душа и нейните бозсмъртни творения. Нашигъ тайни сж труда, борбата и любовта. Нашето вѣруе е кръвъ и честъ! Покровителитъ на догмитѣ проповѣдватъ „страхъ отъ Бога“ и „благодатъ Божия“, а ние — борба и духъ“!!!

Какво прочее, бихме прибавили къмъ тия безсолни безмислици, освенъ . . . мълчание. . . ! Само то може да завладѣе душата на човѣка, когато ясно се вижда плодътъ на невежеството — безграничната умраза къмъ единъ народъ.

Недзумението ни се усилява още по вече, като имаме предвидъ, че сжщитъ тѣзи фактори, които се справиха съ оня анархистиченъ и интернационалистиченъ духъ, насаждавъ редъ години, одушиха по единъ завиденъ и чинъ комунизма въ страната си и разтуриха масонските ложи като противонационални, сега сжщитъ отъ умраза къмъ еврейския народъ, се опълчватъ по такъвъ не сериозенъ, но смѣшенъ дори начинъ противъ християнството, единствениятъ спасителенъ лостъ, който може и може да обезсили разлагащия се процесъ на вѣка въ който живѣемъ!

О tempora, o mores! До кога. . . ?

Протоиерей П. Икономовъ.

Печатница „Новини“ Варна

скитѣ гошавки, както и други нѣкои дребулии.

Въ 9 часа вечерта почнаха да се готвятъ за въ църква. Всички се разсѣтахъ, разтичаха. Обсждаха въ коя църква да отидатъ, къде ще да служи владиката, кой отъ слугитъ да носи козунацитѣ-пасхитѣ за съветяване. . . ту сдържани спорове ту весели възгласения. . . не безъ известна завистъ и тѣга, признавамъ се, азъ изпитвахъ отъ всичко, което ставаше. Най-сетне всичко утихна, всички излѣзоха и азъ останахъ сама.

Отъ всичките тия приготовления шетане и тичане насамъ-натамъ, ушитъ ми проглушиха и азъ не можахъ да дойда на себе си. Отпочинала малко, азъ скоро привършихъ и последните приготовления за празника. Дадохъ заповѣдъ още веднажъ до се донареди всичко въ гостната, да се запалятъ полилеитѣ, ламбитѣ и като изпратихъ въ църквата и последната слугиня, азъ сама се преоблѣкохъ и минахъ въ моята тиха и добре наредена спал-

ня кждето седнахъ, унисайки се въ размишления. . . предстояция голѣмъ празникъ, голѣмата тишина наоколо, възбудиха у мене мили възпоменания. Припомнихъ детинството си. Щастливо златно време! Колкото и добре да се нареди по-нататъшниятъ животъ на човѣка, той не може да замѣни хубавитѣ чудните дни на нашето детинство и юностъ, както не могатъ голѣмитѣ лѣтни горещини да заличатъ омайните прелести на пролѣтътъ. При пълния разцвѣтъ на умствени-тѣ и физически сили на човѣка, вѣчния стремежъ, вѣчната жажда къмъ нѣщо по-високо и по-съвършено; тѣга за несбжднати желания нерѣдко затъмняватъ нѣкога и най-трайното щастие. И сжжи сж въ такова време тѣзи възпоменания, а въ друго време, по-малко щастливо, още по вече. . . Въ онова минало, съ нищо незамѣнимото време, менъ ми се представяваха добритѣ приветливитѣ, нѣкакъ особено настроенитѣ родители, стоящи при менъ и сестра ми облечени въ бѣ-

ли дрешки, при утрена служба въ църквата. Всичко блѣщи на около: кроткитѣ ликове на святиитѣ, облѣклото на свещеницитѣ. И менъ ми е тъй лѣко, тъй свѣтло. Следъ свършване на църковната служба връщаме се дома, разговѣваме. Този денъ ми е обещава въ моята радостъ и щастие. Тѣзи възпоменания се смѣнятъ съ други. И какво още, какво не възкрѣсна въ моята паметъ, тази вечеръ предъ великия Христовъ празникъ. Подъ влиянието на нахлулитъ у менъ възпоменания сълзитѣ ми рухнаха и почнаха да ме душатъ. После малко по-малко, всичко взе да се слива въ едно. Почувствахъ се силно уморена, отслабнала и неусетно съмъ заспа. Събуди ме тържественъ звънъ на камбанитѣ. Скочихъ, стѣпихъ на крака и си припомнихъ. . . Тозъ часъ, значи, обявяватъ църква та съ звъгласа „Христовъ Възкрѣс“! А въ кжци у насъ тишине и толкова по-ясно и по четливо се чува църковната тържествената служба. Отъ напрегнатитѣ размишления и

непродължителния и дълбокъ сънъ менъ ми се виеше свѣтъ. Това състояние скоро ми мина и азъ трѣгнахъ да ходя и обикалямъ изъ стаятѣ ярко освѣтлени. Спрѣхъ въ гостната красиво наредена и изящно декорирана за празника.

Църковнитѣ камбани между туй все по вече и по вече се усиливаха до като се почна и величественото биене изедно на всичките камбани, изпълвайки сърдцето ми съ радостъ. Въ туй време азъ погледнахъ въ кюшетото, кждето бѣха наредени иконитѣ. Изъ подъ златнитѣ свѣтлящи метални гарнитури, кротко и както ми се струваше, ликовегъ на светиитѣ, като да гледаха радостно. Отдавайки се на обзелото ме религиозно настроение, азъ се благоговѣйно прекръстихъ и паднахъ на колена. Дълго и горѣщо се молѣхъ сълзи течаха отъ очитѣ ми и азъ чувствахъ да ми почитѣка на душата. Но защо у насъ въ кжци е такава тишина, гробна тишина?..

Като че ли тукъ има нѣщо недоизказано?

На единъ несъстоятеленъ „Предизвиканъ отговоръ“

Трѣбва да се съжелява, че Борисъ Мариновъ, авторъ на брошурата „Предизвиканъ отговоръ“, публично показва, какво може да стори като лице, заемащо длъжност: епархийски ръководител на пр. хр. дружества въ „Софийската епархия“, а до скоро „Синодаленъ ръководител на пр. хр. два и братства“, инспекторъ въ културно просвѣтното отдѣление при Св. Синодъ, въ стремежа си да угоди на „другата страна“ отъ чието име излиза. Ако не бѣше това положение, той едва ли щѣше да клевети, ругае, злослови по адресъ на Св. Великия Епископъ Андрей и Професоръ Архимандритъ Евтимий съ заслуги.

Съ настоящата статия ще подчеркна само една частъ — защото тѣ сж много и на всѣка страница — грѣшки и заблудения на автора на брошурата (отъ която сж изпратени въ Варна до единъ свещеникъ надъ 200 екземпляри за безплатно раздаване), за тия, които се ияте ресуватъ по въпроса.

1. Авторътъ е поставилъ въ основа на брошурата предположения, които предаватъ фалшивъ характеръ на цѣлата му работа.

Доказателства: Той „предполага“ че авторъ на статията „Неизпълнени обещания“, печатана въ в. Християнска защита — брой 1, е Великия Епископъ Андрей (чет. увода), а малко по долу, следъ три реда, съ УВѢРНОСТЪ пише: „Истинна та цѣль на авторитѣ ЩЕ ДА Е (к м) да бждатъ охулени и изложени вишата църковна управа и више духовенство“. Отъ съобщението, дадено на друго мѣсто въ настоящия вестникъ, всѣки ще прочете, че авторъ на статията „Неизпълнени обещания“ не е Великия Епископъ Андрей.

Въ „Православна дума“ брой 5, Проф. Арх. Евтимий пише: „Ученическитѣ пр. хр. дружества въ България или бидоха обречени на пълно духовно атрофирани“. Този пасажъ е предаденъ отъ Борисъ Мариновъ така: „Ученическитѣ (тукъ влизатъ по терминалогията на отца Евтимия — с. м.) православни християнски дружества...“ (чети стр. 31 отъ брошурата) Проф. Арх. Евтимий говори за УЧЕНИЧЕСКИТѣ дружества, а не за детскитѣ. Това е третата главна фалшификация, която прави III глава отъ брошурата демагогска и излишна, понеже сж изопачени думитѣ на Проф. Арх. Евтимий.

2. Противъ твърденията на Борисъ Мариновъ за нѣкакво властолюбие на Проф. Арх. Евтимий и за двойното беззаконие могатъ да се приведатъ следнитѣ обстоятелства:

Проф. Арх. Евтимий не е предлагалъ на общото събрание на дружеството „Св. Климентъ Охридски“, станало на 23. X. 1927 г., да се приеме нозия 35 чл. отъ устава. Събранието, което, бѣ свикано на тази дата, бѣ законно по силата на

забележка 2 къмъ чл. 27 отъ устава. Никжде въ забележката не се казва по туй, ако събранието не се състои по липса на кворумъ, трѣбвало следъ ПЕТЪ ДНИ да има ВТОРО събрание, та ТО, ако нѣмало кворумъ, следъ 1/2 часъ могло да се събере събрание безъ кворумъ. Това последното е разрешено отъ забележката и непосредствено следъ първото събрание и ТО е второ, а не ТРЕТО.

Ако действително съ приемане на новия членъ на устава за несмѣняемостта на ръководителя се е „внесло у студентството въ Богословския факултетъ смути и отравященъ е и причини раздѣленieto“, то необяснимо е где останали елементарнитѣ права на академическата младежъ въ другата група, щомъ като приематъ да имъ се назначава ръководителъ? (гл. чл. 19 отъ типовитѣ устави за студентскитѣ дружества). Допусне ли се, че сж ставили „огватителни нѣща, то какъ се обяснява факта, че и тогава и сега студентитѣ отъ другитѣ факултети членуватъ въ дружеството „Св. Климентъ Охридски“, на което е ръководителъ Проф. Арх. Евтимий? Желателно е Борисъ Мариновъ да посочи колко студенти отъ другитѣ факултети въ течение на 9 години сж членували и членуватъ въ дружеството „Св. Царъ Борисъ“, което се образува въ борба съ първото дружество.

3) Ако Борисъ Мариновъ намира „хаосъ въ живота и организацията на разтурения съюзъ и пр.“ въ това, че не се пристъпило на времето къмъ изработване на типови устави за ученически дружества, а се решавало „да се причако, та при по-добри условия да се занимае Министерството“, то противъ такава тактика могатъ да бждатъ само книжничитѣ-дейци, които отъ канцелариитѣ управляватъ и пишатъ ръководства, безъ да иматъ връзка съ децата или ученицитѣ. Нима това бѣше най-главно-типовитѣ устави? При това положение на хаосъ, се „образувахъ православни ученически дружества вече съ стотици всждѣ въ България“ (чети „Послание на Св. Синодъ на Българската църква“ № 9397 отъ 20 XI 1931 г. стр. 6. До колкото ни се простиратъ с в е д е н и я т а това послание не е подписано отъ св. Старо-Загорския Митрополитъ, г. г. Павелъ и че той е протестираалъ за гдето се използва подписа му за книга, които не е подписвалъ), а презъ 1935 год. при типовитѣ устави за ученически пр. хр. дружества въ цѣла България има само 71 дружества (чети стр. 31 отъ брошурата). Заключение е едно: Типовитѣ устави за уч. пр. хр. дружества останаха написани само въ наржничитѣ за споменъ, какъ на учещата се младежъ ще се „обясни лавонически и причинитѣ, които заставаха Св. Синодъ да пристъпи къмъ коригиране и попълване на старитѣ типови устави“ (чети стр. 19)

Смѣтно предчувствие на нѣщо лошо, на нѣщо не добро, страхъ нѣкакъвъ си, нехармониченъ съ на строението ми, незабелязано ме обземаше и отивчаше отъ молитвата. Спокойствието ми отъ нищо ненарушено до тогава, взе да се губи и азъ си спомнихъ изведнѣжъ че въ кжщи нѣма никой, нѣма жива душа, а само тамъ е далекъ въ края на обширното ни жилище, бо лната ми бавачка спи въ своята килия. Че вратата откъмъ задния дворъ не помня затворена ли е? Зеръ ний тѣй далеко живѣемъ отъ центъра на града. Ами ако...

Взрочиемъ, нищо, какви глупости ми идватъ въ главата! А великия празникъ вече настъпи. Отъ тази мисль азъ се възрадвахъ и пакъ почнахъ да се моля. Църковнитѣ камбани временно престанаха да биятъ. И още е тихо наоколо и още по-силно начева да ме безпокои тази гробна тишина...

Менъ ми се стори, че нѣкжде се хлопа врата. Стана ми страшно. „А,

да, види се, старичката се е събудила“. Хлопането се повтори, и вече по-близо. Стори ми се, че се хлопна вратата, която води за въ салона. После като че ли слаби стъпки на нѣкой и всичко това тукъ наблизъ около менъ! Сърдцето ми почна силно да бие и така силно, като да иска да искочи отъ гърдитѣ. нѣмамъ сили по-вече да стоя на колѣне. Страшно е. Невидима сила ме дига и азъ машинално се прекръстихъ обръщайки се къмъ вратата и... тукъ примръхъ, краката ми се подкосиха. Предъ менъ на 3—4 крачки, стоеше грамаденъ човѣкъ, съ разчорлена глава, съ зълъ погледъ, дръзко насоченъ къмъ менъ. Въ дѣсната си ръжка, малко повдигната, той държеше сопа, готова да я стовари върху главата ми. Безъ особенъ трудъ можеше да се разберенамъ: рението му. Безъ съмнение този неканенъ гостененъ е отъ тия, които се навъртатъ въ крайнитѣ квартали на голѣмитѣ градове.

Едно е само вѣрно, че се основаха съ стотици детски ученически пр. хр. дружества. Основаването на такива дружества е твърде лесна работа. Не може това обстоятелство да се вземе за заслуга било отъ Борисъ Мариновъ, било отъ енорийскитѣ свещеници. Навсѣкжде ръководители на тия дружества сж учители и тѣмъ трѣбва да се отдаде заслужена благодарностъ. Доказателството на Борисъ Мариновъ за численото увеличаване на дружествата се отнася само за детскитѣ. Да се основаватъ УЧЕНИЧЕСКИ дружества е трудна работа. Това признава и Борисъ Мариновъ Чуй те какво казва на стр. 32 „Отъ 24 тѣ дружества на Търговищка духовна околия САМО 3 СЖ ОБРАЗОВАНИ ПРЕДИ 1931 г. Т. Е ПРИ СТАРОТО ПОЛОЖЕНИЕ“! И тия три дружества сж ученически. Останалитѣ сж детски и сж основани само за една учебна година. Где му остана тогава силното убедително доказателство, че ученическитѣ дружества не били обречени на пълна атрофия, както твърди Проф. Арх. Евтимий?

4) Друга причина да има хаосъ въ разтурения съюзъ, споредъ Борисъ Мариновъ, била тази, че на съборитѣ се апелирало за по-системна и по усилена работа, безъ да се дадатъ въ ржцетѣ на ръководителитѣ нито системни упътвания, нито системни ръководства. Да. Въ събори много се е говорило за тия ръководства, много пожелания сж изказани, но какво да се прави, когато „разтурения“ съюзъ не е разполагалъ съ тия хиляди, които се даватъ нему да издава такива безплатни брошури, като „предизвиканъ отговоръ“ и пр. „Разтурениятъ“ съюзъ събира стотинка по стотинка своитѣ срѣдства и до днесъ продължава да издава сп. „Зовъ“. Въ „разтурения“ съюзъ платени длъжности нѣма. Сега само „нѣкои“ отъ авторитѣ на издадени книги, както твърди Б. Мариновъ (чети стр. 21) сж отказали отъ следващото имъ се авторско възнаграждение. „Нѣкои“ значи други получаватъ за туй, че СЪБИРАТЪ. Затова че сж платени книгитѣ се издаватъ на „баснословни“ евтини цени.

5. Св. Пловдивска Митрополия издава „Християнче“ и това се поставя като „заслуга“ на Б. Мариновъ и „другата страна“. Присвояватъ си чужди трудове, за да се усили безочливо самохвалство. Какво отъ това има да присвоишъ и припишешъ на себе си чужди успѣхи? Както не се подчертава усилията на г. г. учителитѣ и тѣхната работа въ детскитѣ пр. хр. дружества, така не се подчертава че и другъ може да има заслуги въ просвѣтната работа.

6) На стр. 20 Борисъ Мариновъ пише: „дори и списанието на отца архимандритъ Евтимий „Зовъ“ горещо препоръчва излѣвлитѣ беседи а на стр. 34 се препечатва писаното въ „Зовъ“ по случай юбилея на Проф. Н. Н. Глубовски, дето се казва: „Дѣдо Глубовски помогна да се внесе въ уче-

ническитѣ пр. хр. дружества въ страната ни една жива струя чрезъ ценото съдействие, което той даде при редактирането на хубавитѣ сборници на г. Борисъ Мариновъ“. Тия две преценки за безпристрастното държане на Проф. Арх. Евтимий къмъ работата на Б. Мариновъ сж въ коренно противоречие съ онова което е писано на стр. 36 когато се доказва „безпристрастието и миролюбивото на Търновския Митрополитъ Софроний.

7) Много слаба и не смислена е защитата на Борисъ Мариновъ отъ обвиненията на Проф. Арх. Евтимий за „прикриване“ източници на музикалния сборникъ. На стр. 38 срещаме: Азъ (Борисъ Мариновъ) ДОПУЩАМЪ, че Проф. Арх. Евтимий... ЩЕ СТИГНЕ ДО ТАМЪ, че ще смѣтне за плагиатство дори и случайни, неволни съвпадения и неизбежни сходства. И съ право можемъ да си представимъ следното правдоподобно и ВЪЗМОЖНО (к м) курioзно приключение. Нищо по вече отъ схоластическо расжждение. Борисъ Мариновъ не смѣе да каже и че и това е споредъ Проф. Арх. Евтимий плагиатство, а казва: доущамъ, че той ще стигне до тамъ да нарича и тия нѣща плагиатство. Това значи, че не е достигналъ до тамъ и Борисъ Мариновъ не ги смѣта за плагиатство. Необясними сж тогава расжжденията на стр. 38 — 40 За действителни ли нѣща говори въ тия стръници Борисъ Мариновъ или само за ПРАВДОПОДОБНИ И ВЪЗМОЖНИ.

8) Въ защита на туй, че в музикалния сборникъ е помѣстено стихотворение отъ Г. Милевъ, Б. Мариновъ пише, че и въ списание „Зовъ“ се СРЪЩАЛО името на Г. Милевъ. Вѣрно е само това, че въ списание „Зовъ“ става дума за стихотворение на Полъ Верленъ, преведено отъ Г. Милевъ, но не и за стихотворение на Г. Милевъ. Ако бѣше малко по-внимателенъ Б. Мариновъ щѣше да забележи, че помѣстеното стихотворение отъ Полъ Верленъ въ сп. „Зовъ“ е станало, когато редакторъ е билъ Борисъ п. Стоименовъ, като студентъ.

Много трѣбва да се съжелява, че Борисъ Мариновъ въ желанието си да ругае използва Свещенното Писание, като събира „ругателни думи и вика на противника: къмъ васъ се отнасятъ тия думи. На какво ще заприлича църковната полемика съ такива взаимни нападки!

Ам. Попхристовъ

Авторъ на статията „Неизпълнени обещания“, печатана въ бр. 1 год. III на вестника ни, е г. Атанасъ Попхристовъ, а не Епископъ Андрей.

На 23 априлъ т. г. Варненското околийско свещеническо братство ще има пуктово събрание въ с. Цяново (Кестрич).

Четете и разпространявайте
В. „Християнска защита“

Азъ искахъ да искреца, напѣнахъ се, но гласъ не можахъ да издамъ. Да се защищавамъ? Но какъ? Никакво оржие въ ржцетѣ си нѣмахъ, и да имахъ такова, никаква полза отъ него? Явно бѣ, че спасение за менъ нѣмаше. Ужасъ и отчаяние ме обхвана. Да се умре на такива години и при такива обстоятелства... Въ тази страшна, критическа минута изведнажъ нѣщо ме вдѣхнови. М и н у т н о азъ се съвзехъ, обрънахъ се къмъ нечакания си дързкъ гостъ и ясно натъртено му казахъ: „Христосъ Воскресе!“ При произнасянето на тия думи, произлезе нѣщо неочаквано. Дръзкото изражение на този страшенъ човѣкъ изчезна отъ лицето му. И той отговори треперяйки: „Воистину Воскре“, безъ да произнесе до края думата възкресе. Като постоя минута нѣщо съ изражение нито на уплахъ, нито на изненада, той полека се възви стъпвайки полека тръгна къмъ вратата отъ кждето бѣ влѣзълъ. Азъ

както стояхъ, още дълго време останахъ въ сждото положение на вцепяване, вдървяване. Видѣхъ какъ тази гигантска фигура, този великанъ се отдалечи и излезе отъ наполовина отворината врата на салона чухъ и по нататъшния шумъ отъ стъпкитѣ му, но да се мръдне и да предприема нѣщо, не бѣхъ въ състояние. Азъ цѣла останахъ подъ обаянието на нѣщо странно нѣщо чудовишно, станало ей сега, тукъ на туй мѣсто, което не можахъ да си обясня. Най сетне нервитѣ ми не можахъ да издържатъ силитѣ ми ме напуснаха, главата ми се помрачи азъ се проснахъ на земята. Като дойдохъ на себе си у дома все тѣй тихо бѣше. Сутринната слънчева свѣтлина вече проникваше презъ прозорцитѣ. Пѣлитѣ възвѣстваха настъпването на деня. Чувахъ се непрекъснати звънъ на камбанитѣ. Църковната служба, очевидно бѣше се свършила и нашитѣ скоро трѣбваше да се върнатъ...